

2. søndag efter påske

Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde sætter sit liv til for fårene. Den, der er daglejer og ikke er hyrde og ikke selv ejer fårene, ser ulven komme og lader fårene i stikken og flygter, og ulven går på rov blandt dem og jager dem fra hinanden; for han er daglejer og er ligeglad med fårene.

Jeg er den gode hyrde. Jeg kender mine får, og mine får kender mig, ligesom Faderen kender mig, og jeg kender Faderen; og jeg sætter mit liv til for fårene. Jeg har også andre får, som ikke hører til denne fold; også dem skal jeg lede, og de skal høre min røst, og der skal blive én hjord, én hyrde.

Joh. 10,11-16

Den sande hyrde kender os

Mogens G. Jensen

Tanken

‘Jeg er den gode hyrde.’ Ordene har intet med romantik at gøre. Det var den jødiske hyrdes job ikke bare at lede fårene og have øje med hvert eneste, men også at beskytte dem mod de vilde dyr. Det var hyrdens job med livet som indsats at skærme dyrene mod alle farer. Det var også det, hyrdestaven, krumstaven, var til for. Den var både et redningsværktøj og et forsvarsvåben.

Troen

‘Jeg er den gode hyrde’, siger Jesus. Langfredag og påskemorgen går han nemlig ene mand imod ulven og døden. Det onde møder her endelig sin overmand. Langfredag går den gode hyrde i døden for at skærme sin fåreflok. Og da Jesus Kristus står op af graven, får ulven sit dødsstød. Som en gammel mand jævnt og djærvt udtrykte det: ‘Efter påskemorgen er det ikke længere så svært at dø, for nu er døden noget helt andet end før.’

‘Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde sætter sit liv til for fårene’, siger Jesus. Det gør han langfredag på korset. Her ser du den gode hyrde, der giver sit liv for at passe på fårene. I modsætning til hyrden, som flygter, når ulven kommer.

Vi kender mange hyrder, der nok er der med empati og medleven, når alt er lyst, men som ikke kan stille noget op, når døden melder sig. I dag kalder vi dem

vejledere og eksperter. Der er et hav af personlige konsulenter og coaches. Alle med gode råd. Men når døden banker på, nytter ingen af deres råd. Her viser det sig, hvem den gode, den sande hyrde er, og hvem der bare er daglejere. Nogle af disse eksperter kalder sig ligefrem hyrder, pastores. Præster med høj viden og indsigt i at lede fåreflokken.

Der er dog en ting disse hyrder, pastores, ikke kan. De kommer til kort over for døden. De lister af, når vi har allermost brug for dem. Ingen af dem er nemlig hyrder i egentlig forstad, men kan kun være daglejere, som kan følge fåreflokken til en bestemt grænse. Dødens grænse. Her må de give op.

Jesus derimod er den sande hyrde, der kender sine får. Han kender sine får med alt, hvad det indebærer. Og de kender ham. 'Jeg kender mine får, og mine får kender mig .... og jeg sætter mit liv til for fårene.' Kun Jesus kan hjælpe mig, når jeg skal dø. Kun han har overvundet vores gamle fjende døden. Kun han er den sande hyrde, alle andre er kun daglejere, som må give op over for døden. Og når deres navne er glemt, er der et navn, der vil blive husket og lovprist, nemlig navnet Jesus.

Fåreflokken var ikke samlet på Jesu tid, men spredt vidt ud over bjergsiderne. De var hverken tøjret eller lukket inde i en indhegning. Kun en holdt flokken samlet, og det var hyrden, hans person, hans stemme. 'Jeg kender mine får og de kender mig.' Her fornemmer vi den nære relation, der er mellem fårene og den sande hyrde. Når fårene skal lukkes ud på marken igen efter at have været i stald for natten, kan fårene høre hyrdens stemme, når han kalder på dem. Og kun de får, der hører deres hyrde kalde, kommer ud af stalden og følger ham. Resten bliver tilbage.

'Jeg kender mine får.' På hebraisk har ordet kende en langt dybere betydning end hos os. 'Jeg kender mine får.' Det betyder, at han kender os helt og fuldt, helt derind hvor vi er en gåde for os selv. Og alligevel vedkender han sig os. Men ordet kende går endnu dybere end dette. Kende på hebraisk betyder nemlig også elske. Endda så bogstaveligt som en kvindes og en mands fysiske forening. 'Jeg er den gode hyrde. Jeg kender mine får og de kender mig.' At kende betyder i alleregentligste forstand at elske og være elsket.

Det er, som Paulus skriver til filippermenigheden (Fil. 3,7-11): 'Dog, hvad jeg havde af fortjeneste, det regner jeg nu på grund af Kristus for tab. Ja, jeg regner så vist alt for tab på grund af det langt større at kende Kristus Jesus, min Herre. På grund af ham har jeg tabt det alt sammen, og jeg regner det for skarn, for at jeg kan vinde Kristus og findes i ham, ikke med min egen retfærdighed, den fra loven, men med den, der fås ved troen på Kristus, retfærdigheden fra Gud

grundet på troen, for at jeg kan kende ham og hans opstandelses kraft og lidelsesfællesskabet med ham, så jeg får skikkelse af hans død, om jeg dog kunne nå frem til opstandelsen fra de døde.' Paulus ønsker virkelig at kende Kristus og være kendt af ham. Hans ambition her i livet er at kende hyrden og at være kendt af hyrden. Den gode hyrde.

Som vi synger i omkvædet i en nyere sang: 'Kende dig, Jesus! Kende dig, det er det største, ja. Du er alt, du er fred, du er min retfærdighed! Ja, jeg elsker dig.'
(Fællessang, 3. udgave nr. 131)

Udfordringen

Jesus kender dig og giver sit liv for dig. Kender du ham?